

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer:
vasárnap.

Felolós szerkesztő és kiadó:
Skríbanek Géza.

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 lit
Nyilttér sora 20 kr.
Hirdetések nagyság szerint.

Czifra nyomoruság.

A budapesti tudomány egyetem legutóbbi almanachjának statisztikai táblázataiból kitűnik, hogy a múlt esztendőben ismét kis híján ötszáz doktort avattak föl. Az új doktorok többsége, mint rendesen, a jogi karból került ki, kisebb részüket az orvosi kar szolgáltatta. Ötszáz doktor egy esztendőben, tehát 1867 óta körülbelül 15.500 doktor! Ez a tekintélyes szám gondolkozásra ejtethet mindenkit. Mennyi kitartó szorgalmas munka fűződik hozzája, mekkora nagy fáradságot jelent, és — nemzetgazdasági szempontból tekintve a dolgot — mennyi költséget képvisel.

Ebből az utóbbi szempontból nem érdektelen a kérdést behatóbban megvizsgálunk. Az áruk előállítására, vagy a helyes műszót használva, „termelési” költségeit megállapítani a legtöbb esetben nem ütközik túlságos nehézségekbe. Angol és német nemzetgazdák kimerítően foglalkoztak ezzel a kérdéssel s a következő eredményekre jutottak: Az ember termelési költségeiben négy elemet tudunk megkülönböztetni;

figyelembe kell vennünk először a befektetési költséget a produktív korig, a produktív korban a fenntartási költséget, az aggkorra való biztosítás költségeit és végül az egyéb költségeket, melyek közé a temetkezési költségeket is szokták számítani. Legfontosabb e tételek elseje: annak az összegnek kiszámítása, mely az egyes ember fenntartására szükséges a születésétől fogva addig az ideig, amikor önnállóságára jut. Különböző országokban és néposztályokban tett megfigyelések és számítások szerint egy elsőfoku (alacsonyabb foku) műveltségű fiu fenntartási (termelési) költsége 15-ik életévéig átlag 2242 forint; egy közepes műveltséggel rendelkező fiu termelési költsége 20-ik életévéig 7282 forint, végre egy nagyobb műveltségű, diplomás fiatal embernek 25-ik életévéig fenntartási, nevelési és oktatási költsége nem kevesebb mint átlag 16548 forint.

Ezek a természetesen csak hozzátehetőleg helyes statisztikai adatok két tanulságot szolgáltatnak. Az egyik az, hogy a diplomát nem szerzett fiu tizenöt éves korában már keres, míg a diplomás ember körülbelül csak 25 é-

ves korában képes tanulmányainak gyümölcseiből megélni, magát fenntartani. A másik az, hogy a nem diplomás ember nevelésének és oktatásának költsége nyolczszorta kisebb, mint a diplomás emberé, ami könnyen érthető, ha figyelembe vesszük, hogy az évről-évre növekedő oktatási költség mekkora összeget nyel el. A statisztikai adatokat pedig kiegészíti a gyakorlati életnek az a tapasztalata, hogy a mostani viszonyok közt a nem diplomás kereskedő vagy iparos, ki 15 éves korában belép a segédek sorába, nem is oly ritkán azonnal többet keres, mint a diplomás ember, ki tíz évvel többet tanult és eltartóinak nyolczszor annyijába került.

Megszívleli-e a magyar társadalom ezeket a tanulságokat? Eppenséggel nem! A költőnek ezt az intését, hogy „legyen minden magyar utód különb ember mint apja volt” nagyon furcsán értelmezik. A szülék nem abban keresik az utódok „külömb” voltát, nem úgy törekednek gyermekeik javát előmozdítani, hogy oly pályára adják, mely az adott viszonyok közt a legjobb erkölcsi és anyagi haladást biztosítja szá-

T Á R C Z A.

Aranyhaj.

Azt mondják a felületesen vizsgáló erkölcsbírók, hogy romlik a kor, romlanak az emberek, hanyatlak s veszendőben az emberekben a kötelességtudás érzete, a szülőknél a gyermeke iránti szeretet, a gyermekben a szülő iránti ragaszkodás, szóval pusztulnak az erkölcsök.

Nem igaz, a humanizmus korszakának nevezik ezt a századot, nem esufnév az, tehát nem lehet való azon erkölcsbírák okoskodása, kik mondogatják: fogytán vagyunk a nemesebb érzéseknek, elállatiasodunk.

S hogy bebizonyítsam, kedves olvasóim, hogy ezeknek a sofistáknak nincs igazuk, hadd mondjak el egy szép, nemes, megható s valóban megtörtént, de mesébe illő esetet.

Négyen ültünk a fodrászteremben, egy pap, egy katonatiszt s egy hivatalnok barátommal jó magam. Alkonyodott s az

utcán gyójtogatták a lámpásokat, az üzletben is égott már a légszeszlámpa. A járdán a fodrászterem előtt fel és alá járt egy alig 18 évesnek látszó szép aranyzóke hajú teremtés s mikor az ajtó elé érkezett, meg-megállt, egy pillanatra habozni látszott s azután ismét csak tovább bandukolt, hogy pár pillanat múlva újra visszatérjen.

Vajjon ki ez a leány? — gondoltam magamban. Elvetemült teremtés, ki közülünk egyet el akar halászni, s azért tűnik fel az ajtóban, hogy szépségére vonja figyelmünket?

De lehet-e egy elvetemült nő arcán ilyen anyagi kifejezés? Nem, nem!

Kíváncsiak voltunk, s várakoztunk mind a négyen. Ezalatt teljesen besötétedett s a leányzó egyszerre hosszabb ideig állt meg az üzlet ajtajánál, majd hirtelen elhatározással benyitott. Ott állott előttünk a szépséges teremtés: nagy szerénységre valló ruhájában is bájos és tökéletes volt, a megtestesült szendesség. . .

— Az üzlet tulajdonosát keresem.

— Én vagyok, felelte a keresett.

— Uram, egy alázatos kérésem van.
— Csak bátran, kisasszony, felelte a jószívű fodrász.

Vegye meg a hajamat.

Mindnyájan meglepetve néztünk a leányra s a fodrász az ámulattól egy szót sem tudott szólni.

— Igen, uram, könyörgöm, vegye meg a hajamat! — s azzal kibontotta gyönyörű aranyszínű hajkoszoruját, mely vastag fonatokban hullott le vállairól s majd a földet söpörte, — vegye meg a hajamat, oda adom két forintért, kevesebért nem adhatom, — anyám beteg s ennyire okvetlen szükségünk van.

Szemeinkbe könnyek ütek. S a fodrász szintén könnyes szemekkel vette elő erszényéből a két forintot, s oda adta a leánynak.

A leány pedig szemével az ollót kereste, de a fodrász megszólalt:

— Tegye el a pénzt, de a gyönyörű hajának egy szála se görbüljön meg, szégyen gyermekem!

Mi is tárcánkhoz nyultunk s kiki bőkezűen megtoldotta a derék fodrász ado-

mukra, mely lehetővé teszi, hogy gyermekeik legalább is ne kerüljenek rosszabb módba, a megélhetésnek kedvezőlenebb viszonyai, mint amelyek közt ők maguk vannak. Nem úgy cselekednek. Nálunk a legtöbb iparos és kereskedő, még ha virágzó üzlete van is, sőt ha fiának a tudományos pályákra nyilván nincs hivatása de még kedve sem: nem neveli fiát iparosnak vagy kereskedőnek, mert azt akarja, hogy „valami jobb legyen belőle”. Mintha bizony nem volna jobb sorsa egy derék iparosnak, ki üzletéből tisztességesen meg tud élni, mint egy orvosnak vagy ügyvédnek, ki temérdek áldozat árán odajutott, hogy diplomájával alig tudja mindennapi kenyerét megkeresni.

Vannak bizonyos előítéletek és balvélemények, melyeket, ha egyszer meggyökereztek a köztudatban, alig lehet onnan kiirtani. Magyarországon nagyon sokáig azt hitték, hogy a kereskedőnek vagy iparosnak alsóbbrendű foglalkozása van, de fiskális- vagy orvosnak lenni különös dicsőség. Anyagiakkal bibelődni, nem tartozik a nagyon tiszteletreméltó foglalkozások közé, a tudományt szolgálni azonban elismerést érdemlő buzgóság. Ez igen szép frázis, de legyünk tisztában azzal, hogy az a száz meg száz jogi, orvosi meg böleseleti doktor, aki az egyetemen megszerzi diplomáját: azt éppenséggel nem tekinti a tudomány további művelésére buzdító elismerésnek, hanem tisztán bizonyos gyakorlati életpályára való kvalifikációnak. Annyi bizonyos, hogy manapság az orvosok és ügyvédek pályája éppen olyan kenyérkereső és haszonra törekvő foglalkozás, mint a kereskedelem vagy az ipar.

mányát.

A leány most már szintén könyezett, sirva köszöngette beteg anyja nevében az adományokat. Végre azután bátortalanul elbucszott tőlünk, hogy a gyógyszerertárba menjen s onnan vissza siessen anyjához.

Egyikünkben felébredt a kételkedés, s a leányt észrevétlenül követte. Fürgelábaival a szépséges teremtés csakugyan a gyógyszerertárba, majd egy fűszerüzletbe sietett, aztán egy pékhez tért azután. Emberek ide is követte. S követte a lakásba is, melyben tisztaság, rend, de nyomor és betegség lakozott.

Ott feküdt az anya, körülötte három piczi gyermek. A leányzó odarohant hozzájuk, s boldogan kiáltotta:

— Él az Isten, még vannak jó emberek! Édes anyám, hoztam pénzt, gyógyszerert és eledelt. Ne félj, anyám, meggyógyulsz, meg!

... Igen, él az Isten, s vannak jó emberek, akár mit mondanak a felületesen okoskodó erkölcsbírók; élnek még az emberiségben a nemesebb érzések, mire példa e szegény aranyhajú leány mesébe illő, de való története.

Egy nemzet életében pedig misem lehet károsabb, mint hogy ha valamilyen pályán többen vannak, mint amennyire a nemzetnek az azon a pályán levő nemzettagokból szüksége van. A nemzeti élet versenyében csak azok jutnak jutalmazáshoz, akiknek munkája még kell, a fölöslegesek csak a proletariátust szaporítják. Már pedig senki sem tagadhatja, hogy Magyarországnak képzelt és jóra való kereskedőkre és iparosokra nagyobb szüksége van, mint arra, hogy folytonosan szaporodjék a megélhetés gondjaival küzdő, gyakran rosszul is képzett szellemi proletariátus.

Köztudomású igazságok ezek, — s a legtöbb esetben a szülők mégis megfélemeznek róluk, amikor gyermekeikből — nemcsak minden kényszerítő ok nélkül, de gyakran a józan belátás ellenére, egyedül a hiúság sugallatára hallgatva és a megrögzött rossz szokásnak engedelmessé — diplomás embereket nevelnek. Hány rossz orvostól vagy ügyvédtől válhatott volna jó kereskedő és iparos, aki nem szaporítaná a számfeletti nagy táborát, melynek zászlaján ez a szomorú mondat sötétlik: **csifra nyomoruság!**

Argus.

Hirek.

— **Színházi hírek.** Jelenleg Baranya Szt. Lőrinczen működő Halász színtársulatának titkára járt városunkban, azon szándékkal, hogy kedvező információk után városunkba ohajtanak jönni rövid időre előadásokat tartani. Mint halljuk, a jól szervezett 20 tagból álló társulat meglepő pártfogás mellett működik Szt. Lőrinczen s a legjobb, legújabb darabokkal kedveskedik a közönségnek. Nem tudjuk, hogy a titkár mily benyomással távozott városunkból, de megszoktuk már, hogy az ilyen helyi kémelek után a titkár s igazgató urak jobbnak látják a társulatukat Barcs helyet más felé irányítani az itt szerzett tapasztalatok után, mert bizony — valljuk meg őszintén — városunkban a színtársulatok mostanában nem részesülnek már a kellő pártfogásban, noha ennek nem annyira közönségünk, mint inkább a helyi viszonyok az oka, mert elvégre valóban itt látjuk, hogy Barcs és telepe — sajnos, — mégis csak két külön álló községet képez, már az egymástól távoltság miatt is. Mert ahogy a telepi nem szeret Barcsra a „faluba” járn színházba, ép úgy a Barcsi közönség is unja a hosszú utat telepre kijárni, pláne a zord téli estéken. És végre Barcs teleppel együtt összevéve is kicsiny, hogy nagyobb igényű színtársulatot kitartson, holmi vándorkis társulatok pedig nem elégítik ki közönségünk igényeit. Azok a régi jó napok pedig már elmúltak városunkról, midőn egy Somogyi, Balog s több jónevű színtársulatok kitűnő napokat éltek itt.

— **Betörés és lopás.** Szenzációs lopás tartja most izgatottságban a községi

Szentes községet. Ugyanis múlt vasárnap, e hó 13-án éjjel az ottani Skergula Ferencz jómódu s népszerű vendéglős lakására betörték, s a szobában levő szekrények fiókaiból elvittek mintegy 150 forint értékű arany órárt, lánczot s 5 drb. arany gyűrűt, melyek a vendéglős jelenleg katonáskodó fiának tulajdonát képezték, továbbá egy nagyobb bőrszényt tele iratokkal s a vendéglősre érvényes nyugtákkal; elvittek továbbá egy másik fiókból 45 frt készpénzt, ezüst forintosok s koronákban s ugyan abban a fiókban volt még 2 drb. 10 forintos és egy skatulyában 5 frt értékű 20 filléresek, melyeket azonban valószínűleg észre nem véve, ott hagytak. A lopást úgy követték el, hogy nevezett nap éjjelén 2 vagy 3 egyén, a vendéglő körül kihuzott nagy eszékkel föl fegyverkezve kifeszítették az utcára néző élés kamra ablakának vasrácsait s a széles lyukon midőn behatolva az élés kamrába jutottak, innét már könnyű volt nekik a csukatlan ajtón a szinte utcára néző szobába jutni, hol az ivóasztalokon kívül egypár szekrény áll hol a nevezett ékszer, pénz és az erszény állott. Itt aztán a jó firmák — mig közülök az egyik biztonnal ott kint őrködött, — nyugodtan végezték piszkos munkájukat. Az asztalok, szekrények fiókjait mind fel fessegették s úgy találták azokat reggel kihuzva össze vissza forgatva. A szobában hátra hagytak egy hatalmas vastag czölömp darabot, mit a feszítésen kívül biztonnal védelmi eszközül is használnak, ha véletlenül a vendéglős vagy más rajt csipi őket. Az utcán kint a falnak támasztva szinte ily féle vastag husángok voltak hátra hagyva s több skatulya eldobálva, melyben az ellopott tárgyak állottak. Az orvatos tolvajok az utcára nyíló kis kert ajtaját is kifeszítették azon ezélből, ha valaki őket mégis az utcáról észre veszi ablak feszítő munkájok közben, — a kert ajtón hogy aztán gyorsan be tudjanak ugorni a kertbe, honnét aztán az udvarra, s innét a nagy kertbe jutva, már könnyű a menekülés. Daczára a tolvajok romboló munkáinak, a vendéglős nem vette észre a tolvajlást, csak egyszer tette figyelmessé egy zuhanás, de miután ez nem ismétlődött, nem tulajdonított neki semmi fontosságot. Szobája ablaka, melyben aludt, a kis kertbe néz, alatta reggel lábnyomokat vettek észre; a szobában a lámpa fél homállyal égett s kívülről jól be lehetett látni, s így az egyik ott őrködő tolvaj jól láthatta a vendéglős minden mozdulatát. Reggel Skergula a lopást észre vévén, rögtön jelentést tett a barcsi csendőrségnek, kiknek azonban eddigi nyomozásai eredményre nem vezettek. A véghez vitt tolvajlás minden nyoma azt mutatja, hogy azt a ház körül ismerős egyének követték el.

— **Sárközi Jancsi,** a barcsi közönség eléggé dédelgetett cigányprimása megunva Barcsot, innét Pécsre ment bandájával, gondolva, hogy itt jobb napokat fog élvezni. Azonban itt a nagyobb jóvődelem mellett nagyobb is volt a kiadása a bandának s így hát Pécsre is, meg a bandáját is megunva, Nagy-Kikindára szerződött el ő maga, egy 30 tagu bandába, hol még dob és trombita is volt alkalmazva. Hát egy darabig, csak türte a recsegő trombita hangokat, a mi Jan-

csink, de egyszer csak így gondolkodott magában az ő igazi ábrándos hegedű hanghoz szokott érzékével: csak trombitáljatok ám a nagyapátok fülébe, ne az enyémbé, és ott hagyta Nagy Kikindát a rácz bandájával s ő itt van újra Barcon, hol majd nemsokára a recesgő trombita nélkül játsza a szép magyar nótát, hogy: „csak lassan, lassan altsd el a szívemet.“

— **Veszétség** ütött ki nagymértékben, mint halljuk, a szomszédos Slavon-Verőczen a macskák és kutyák közt s e végett az ottani hatóság valóságos irtó háborút rendelt el ellenük, már száznál több a macskák és kutyák száma, melyek agyon lövettek. Kis összekocczanás is volt e végett az odavaló állatorvos s egy katonatiszt között, melyre az adott okot, hogy az állatorvos a katonatiszt egy kedvenc kutyáját sem kimélte meg az agyonlövésétől.

— **Budapesti gabonatözsde.** (Reich Jenő és társa heti jelentése.) A külföldi piacok üzletmenete nem változott, nálunk a kereslet élénk volt s az árak fokozatosan emelkedtek. Buza 25 — 30 krral emelkedett, az árak 10.20 — 11.-frt. között váltakoztak. Rozs az egész héten szilárd marad; minőség szerint 8.- — 8.20 frt. érhető el. Árpa minőség szerint 6.15 — 6.60 frton kelt el, Zab elég jó keresletnek örvendett; 5.70 — 6.10 forintot fizettek érte. Tengeri (6-áru) 5.40 — 5.60 frton jegyez.

— **Olvasóink szives figyelmébe** ajánljuk lapunk mai számában közölt újságírók sorsjátéka hirdetését. A sorsjegyek a barcsi könyvnyomdában is kaphatók, 1 drb ára 50. kr.

CSARNOK.

Londonban.

B. Gy.-tól.

Folytatás.

London belvárosa a „City“ mely a legnépesebb, itt összpontosul az élet is; a City közepén egy dombon emelkedik a város legnagyobb épülete, a szent Pál székesegyház — szent Pál-s Catidrel — mely a római szent Péter templomhoz igen hasonlít, csak kisebb, külsejét oszlop sorok és szobrok díszítik.

100 méter magas óriási kupolája gyönyörű oszlopsorával hatalmasan és nemes egyszerűséggel emelkedik a város ház tengere felett, és úgy tűnik fel, mint ha Londonnak koronája volna. — Átmérője majdnem 55 méter.

A kereszt alakú templom főhajója — mint a leírásból olvassuk — 152 méter hosszú és 36 méter széles; a kereszt-hajó pedig 78 méter hosszú; e templom építése 1675-ben kezdetét meg, és 1710-ben végleg elkészült; — a költségek nagy részét mintegy 800 ezer liviát, szénadóban szedték be; a mennyiben minden egyes hajónak, mely a londoni kikötőben horgonyt vetett, szénrakománya után, bizonyos vámost kellett fizetnie a templom építés költségeire.

E templom helyén szintén egy templom állott hajdan, mely azonban még 961.

évben leégett; de újból felépült és egy ólom tetőzetű fa tornya volt, melyet 1445-ben a villám megrongált; — később a templom az 1666-iki nagy tűzvész következtében elpusztult.

Itt e téren állott régente a nevezetes szent Pál kereszt, a mely előtt azon időkben, a hitszónoklatok tartattak, itt olvastattak fel a nép előtt a pápai bullák; az eretnekeket és boszorkányokat itt vallatták hajdan, és itt olvastattak fel Wolsey bíbornok jelenlétében, a pápa által Luther ellen kiadott egyházi átok.

E kereszt és a mellette levő szószerk, végre 1643-ban, parlamenti rendelettel eltávolítottatott.

A templom belseje, nagyszerű arányaival meglepő de egyszerű és az ott uralgó félhomály miatt, komor hatást tett reánk.

Wren Kristóf építette, kinek itt levő síremlékén e latin felirat van: „Lector, si monumentum requiris, circumspice“ — (: Emlékét keresed, tekintsd körül :))

Több admirálok, tábornokok és főtisztek nyugszanak itt, kiknek szép emlékeik vannak; különösen szép a Wellingtoné, mely egy márvány oszlopokkal díszített nagy menyezet alatt levő diszes szarkofából áll, melyen a herezeg fekvő bronz alakja van; felette egy igen nagy szobor csoportozat jelképezi a vitézséget, mely legyőzi a gyávaságot.

Szép a Sir William Ponsonby tábornok emléke is, ki 1815-ben halt meg, a Waterloo-i ütközetben; az emlék egy a győzelem nemtője által koronázott haldokló herezost ábrázol, mögötte egy félig elbukott lóval.

Itt van még többek között, a híres tudós Dr Samuel Johnsohnak, ki 1784-ben halt el, emlék szobra; ugy Hallam Henrik történetíró is, ki 1859-ben halt el.

A fő oltáron igen szép szobrászati munkák vannak márványból, a Megváltó életének egyes részleteit ábrázolva.

A khórus boltzata és oldal falai üvegmozaikkal vannak kirakva, gyönyörű színhatást tüntetve fel; közepén a Meg-

váltó alakja, két oldalt két író angyallal; az oldal falakon az erények vannak jelképezve, és pedig a: Remény, Vitézség, Irgalmasság, Igazságosság és Tisztaság; az igen szép ablakok festései pedig az apostolokat és evangelistákat tünteti elő.

A további oldal mezőkön a következő mozaikok láthatók még: Noe áldozata; Melchisedek megáldja Ábrahámot; ezek felett, a tenger kidobva halottjait; továbbá a boltzat kupolái alatt, a madarak teremtetése, a halak és állatok teremtetése, Jób barátjaival, Ábrahám és az angyalok. stb.

Tovább haladva a nézésben, érdekesnek találtuk még a síremlékek között: John Howardét, ki 1790-ben halt meg; szobor alakja balkezében egy iratot tart, az általa alapított nagy kórház terve ez, mint a felirat mutatja, jobb kezében pedig egy kulcsot tart.

Ezen emberbarát, Oroszországban tett utazása közben halt meg, amelyet a pestis betegség tanulmányozása végett tett.

Mellette van Howe admirál szobra, meghalt 1799-ben. A szobor mögött a fegyveres Britannia alakja van, mellette a Hír és Győzelem nemtőivel.

*Nyilt-tér

Nyilatkozat.

Alulírott kijelentem, hogy e lap f. é. 26 számában megjelent, félreértésen alapuló cikket, melynek éle Gróf Mihály tanító ellen irányult egész terjedelmében visszavonom és a fölött sajnálatomat fejezem ki.

Dömötör Kálmán

Alulírott Gróf Mihály e lap f. é. 27 számában az e helyen megjelent cikket, melyben a sórtés Dömötör Kálmáné Szutrély Gizella tanítónő és férje ellen irányult, bocsánat kérésem s a fenti nyilatkozat után teljességében visszavonom.

Barcon, 1898. november hó 18-án.

Gróf Mihály

* E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Sz. rk.

Kérje

a *The Continental*
Boisega Company

világhírű spanyol és portugál
borait

Sherry
Portbor
Malaga
Madeira
Tarragona stb.

Kaphatók az összes finomabb
fűszer- és csomagoló kereskedé-
sekben is, valamint poharanként
az előzőekben említett és vendéglátóknak

Saját főzk.

assakés.

Budapest

IV. k. Assuth-Lajos és Ujvilág utca
sarkán a Continental cégnél

Fűszer és vegyeskereskedő urak, illatszerészek, szatócsok, fodrászok, cukrászok, korezmárosok, továbbá mindennemű iparosok és gyárosok

rendeljük meg
BACSKAY M. TIVADAR

A

Kereskedelmi Vegyeszet

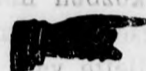

ezimű, most megjelent művét

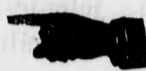
melynek utmutatásai alapján üzletök jövedelmét **35—40%**-al emelhetik.

Tisztviselő, tanító, postamester és körjegyző urak, nyugdíjasok és magánzók e mű előírásai alapján

havonta **150—200** forint

mellékjövedelemre tehetnek szert.

Segélyével minden háztartásnál évente **200---400** frt megtakarítás érhető el.

A terjedelmes művet 1 frt. 70 krnak postautalványoni beküldése ellenében portomentesen ajánlva küldi meg

A

Kereskedelmi Vegyeszet

könyvkiadó-vállalata

UJPEST, István-utca 2 szám.

(Utánvétel mellett is rendelhető.)

**MINDEN SORSJEGY
MIND A 6 HUZÁSRA JÁTSZIK**

6 HUZÁS
UJSÁGÍROK SORSJÁTÉKA
6 HUZÁS

**ÉNYEREMÉNY
100.000
KORONA**

**5 a 20.000
KORONA STB.STB.**

**ANYEREMÉNYTÁRBYAKAT
KIVANATRA 20% LEVONÁSSAL
KÉSZPÉNZBEN VISSZAVÁSA
ROLJA A VÁLLALAT. 00.00**

EGY SORSJEGY ÁRA 1 KORONA

Huzás már 1899. január 4-én.

Sorsjegyeket ajánl:

Bares-Drávavidéki takarékpénztár Bares.